

Bolognai Nagydíjjal
kitüntetett írótól!

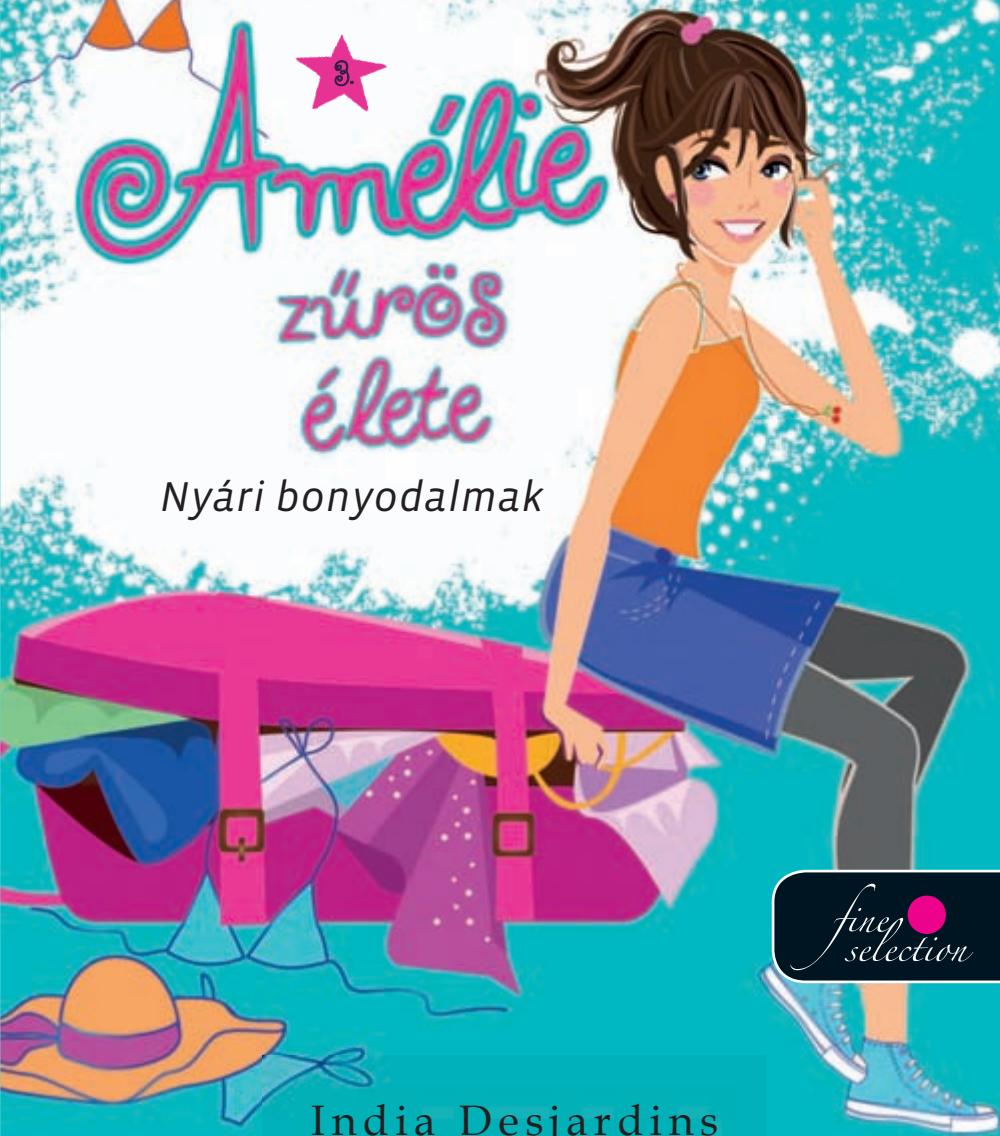

3

Amélie

zűrös élete

Nyári bonyodalmak

fine
selection

India Desjardins

India Desjardins

Amélie
zűrös élete

Nyári bonyodalmak

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*Az én két nagyimnak,
Jeanne-nak és Marie-Anne-nak.*

Köszönetet mondok:

Simonnak.

Anyunak, Ginek, Apunak, Jeannak és Patriciának.

Mélanie Robichaud-nak, Mélanie Beaudoinnak, Maude Vachonnak, Nathalie Slightnak, Judith Ritchie-nek, Nadine Bismuth-nek, Michelle-Andrée Hogue-nak, Julie Blackburnnek és Emily Bruntonnak.

Pascal Blanchet-nek (aki egyszer lebeszélte arról, hogy kolbászüzembe menjek dolgozni).

Élyse-Andrée Héroux-nak.

Pierre Bourdonnak, Judith Landrynak, Liette Mercier-nek és az Éditions de l'Homme teljes csapatának.

Josée Tellier-nek (1000-szer).

Caroline Allard-nak.

Stefan Brind'amournak.

Alexandra Côté-Durrernek.

Annie Talbot-nak és Caroline Paquinnek.

Május 7., vasárnap

Helló, a nevem Amélie Laflamme, tizennégy éves vagyok, illetve nemsokára tizenöt, és csokoholista.

Megnéztem a szótárban: ilyen szó nem létezik. Az, hogy önmagam meghatározására ki kell találnom egy szót, a százezredik bizonyíték arra, hogy én és az emberi faj két külön kategória.

Nemrégiben határtalan szenvedély ébredt bennem a csokoládé iránt. Nem mintha korábban nem szerettem volna. Szerettem én. Csakhogy egy ideje ez túlnőtt a racionális mértéken. A csokoládéevés az egyik új – mondjuk úgy – szokásommá vált (bár lehet, hogy inkább függőségnek vagy kényszernek kellene neveznem).

A húsvét miatt van az egész. Olyankor mindent eláraszt a csoki. Ajándékba is egy rakattal kap az ember (de sose eleget). A csokoládé (és konkrétan a húsvét esetében talán egy kicsit a nyúl is) fontos szerepet játszik a társadalmunkban (de legfőképpen a hasamban; mármint a csoki, nem a nyúl). Mmmm... a csoki annyira fincsi! És nem is a hasamban szeretem a legjobban. Hanem, amikor a számban van, azelőtt, hogy lenyelném. Elég, ha az orrom alá dugok egy darabka csokit, nyomban elfelejtem minden búmat-bajomat. Mélyen beszívom az illatát, szinte elveszek benne. Hogy milyen ez az illat? Nem tudnám leírni. Valami kivételes és páratlan.

Csokiillat, na. És amikor már alaposan megszaglásztam (olyannyira, hogy kiszívtam belőle minden illatot), hmmm, bekapom, és óóóóóó, az a teljes eksztázis! Úgy érzem, mintha az ízlelőbimbóim táncrea perdülnének a nyelvemen. Mintha apró karjaik nőnének, és csápolva kiáltoznák: „Még, még, mééééééég!”

15.32

Kicsit zavar, hogy antropomorfizálok az ízlelőbimbóimat. Különösen, hogy ez mindössze odáig terjed, hogy nagy rózsaszín gömböcöknek képzelem őket, guvadt szemekkel, alakatlan karokkal, amiken nincs se kéz, se ujjak, illetve csak egyetlen hüvelykujj. Nem tudom, Rose nővér, a biosztanárom mit gondolna az ízlelőbimbó-konceptiómról. Azt viszont tudom, hogy az ízlelőbimbóim boldogok, mégpedig annak a csokinak köszönhetően, amit épp most majszolgotok... Nyamm-nyamm-nyami.

15.37

Én: – Anyaaaaaaaaaaa! Telefoooooooooon!

Anya bejön a konyhába. Felemeli a kagylót, de a tenyerével eltakarja, és odasúgja nekem:

– Amélie, ne ordíts az emberek fülébe, akik épp hívnak, ez udvariatlanság. Nyomd meg a „hold” gombot. (Elveszi a kezét a kagylóról.) Halló, igen? Halló! Halló! HALLÓÓÓÓÓÓÓ!

Én: – Megnyomtam a „hold” gombot, ha tudni akarod.

Anya (aki ugyan nem mutatja, de valószínűleg irtó pocskékul érzi magát, amiért leteremtett a SEMMIÉRT) megnyomja a gombot, és elkezd beszélgetni a tesójával, Louise nagynénémmel. A locsogásuk így hangzik: „Mik mik mik mik mik mik mik, mik mik mik mik mik mik mik.” Visszamegyek a szobámba.

15.38

Van egy mondat, amit képtelen vagyok elviselni (és amit véleményem szerint száműzni kéne a bolygónk felszínéről), az, amit a nagynéném odavetett nekem, mielőtt megnyomtam volna a híres-neves „bold” gombot: „Egy helyébe tíz másik akad.”

Amióta Nicolas-val vége lett a kapcsolatunknak, meg se tudom számolni, hány felnőttől hallottam már. Mintha azt hinnék, jót tesznek nekem ezzel. Hogy komolyan vigaszt nyújthatnak vele. Mintha azt gondolnák, hogy a bánat, amit megélek, totál értelmetlen, és ez a mondat majd mindent megold. Mintha azt várnák, hogy magamban felkiáltsak, amikor meghallom: „Jé! Erre nem is gondoltam! Most, hogy Nicolas dobott, tíz másik ostoba csávónak lett hely, hogy belépjen az életembe. Tíz pasival fogok járni, igaz, egyik sem Nicolas, de én olyan, de olyan boldooooooooog leszek ezzel a tíz új sráccal!” Vagyis a szólásmondás alapján arra következtethetek, a felnőttek azt akarják, hogy TÍZ FIÚVAL vigasztalódjak! Micsoda ostoba/idétlen/agyalágyult/hibbant ötlet!

Szerencsére Kat sosem traktált ezzel a mondattal. Ez igazán nem lett volna méltó egy legjobb barátnőhöz. Ő, aki szintén megélt egy szerelmi bánatot (nem igazán értem persze, hogy miért, annak hátterében ugyanis Jean-David Truchon, alias Truch állt, aki tényleg egy kretén alak. – Ui.: Ezt nem szabad megmondani neki. Már mint Katnak, nem Truchnek. Hm... végső soron egyiküknek sem fogom megmondani), szóval ő aztán tisztában van vele, hogy azokat a felnőtteket, akik azt szajkózzák, hogy „egy helyébe tíz másik akad”, legszívesebben a falhoz kennénk.

Persze én alapvetően békés természet vagyok, senkit nem ken-
nék a falhoz. Azért az kissé túlzás lenne, ha valaki mondana ne-
kem egy egyszerű kis mondatot (amit amúgy, ha befognám a
fülemet, vagy ha épp mogyorós csokit ropogtatnék, nem is halla-
nék), mire hirtelenjében (a mondat kiváltotta düh és frusztráció
hatására) emberfeletti erő szállna meg, és az illetőt, aki ezt merte
mondani, a falhoz vágnám.

Nem beszélve arról, hogy egy héttel ezelőtt elhatároztam, ideje
érettebbnek lennem. Szóval, ha valakit a falhoz kennék, akkor nem
lennék – mondjuk úgy – következetes az elhatározásomhoz. Na
mármost, egy hete híradót nézek, hogy tudjam, mi zajlik a világban
(semmi szívderítő), tanulok (nincs más választásom, a jegyeim sza-
badesésben száguldanak lefelé, ssssss!), igyekszem roppant intelli-
gens dolgokat mondani, úgymint: „A bolygónak rendkívül nagy
szüksége van rá, hogy törődjünk vele.” (Amikor ezt a mondatot
mondom – ami ezen a héten egyszer fordult velem elő –, szemüve-
get képzelek az orromra, merthogy azzal komolyabbnak tűnnék.)

Érettnek lenni nem annyira szuper, mint amilyenek az ember
gondolná. Ezért aztán csokoládét eszem. Mert az bizony tényleg,
de tényleg szuper! A csokievés az én kis személyes örömöm.

A húsvétra kapott összes csokit behordtam a szobámba, és va-
lahányszor csak alkalmam van rá, bejövök ide (mármint a szo-
bámba, amit nemrégén festettünk át cseresznyepirosra és rózsá-
sínre), és kényszeresen tömöm magamba. Aminek követke-
ztében örökös lobogó eufóriában leledzem (na tessék, ilyen érett
mondatokat mondok én mostanság, mivel a csokoládétól izzanak

az agysejtjeim!), és feneketlen boldogságban. (Hahaha! Feneketlen boldogság! Milyen muris kifejezés! Hahaha!) A csokoládénak köszönhető az is, hogy képes vagyok az élet ilyen egyszerű kis dolgain kacagni, mint „feneketlen boldogság”. Hahaha!

15.48

A boldogság feneketlen. Nincs neki feneke. Hátsója. Sejhaja. HAHAHAHAAHAAA! (Sóhaj.) Annyira nevetek, hogy a jobb szemem sarkából le kell törölnöm egy kibuggyanni készülő könnycseppet.

16.00

Anya leteszi a telefont, bejön a szobámba.

– Loulou azt mondta, rácsaptad a telefont.

Én (némi szemforgatás után): – Nem csaptam rá a telefont, egyszerűen csak benyomtam a „hold” gombot, ahogy mindig is kérted. Inkább örülnöd kéne neki.

Anya: – Igen, de előtte nem mondtad neki, hogy „egy pillanat”.

Én: – Gondolom, ha észreveszi, hogy a vonal túlsó végén épp nem beszélnek, akkor sejtheti, hogy valaki „egy pillanat” múlva fog, ha meg netalántán a vonal, mondjuk, valami technikai zűr miatt megszakadt volna, csak újra kellene tárcsáznia. Vagyis mindössze „egy pillanatot” kell várnia anélkül, hogy bárkinek a szájába kelljen rágnia, mit kell tennie. A tesód nem hallott még arról, hogy logika? (Nyilván nem, ha azt hiszi, hogy azzal tudnék kilábalni a szerelmi bánatomból, ha tíz fiúval járnék egyszerre... Cccc!)

Anya: – Amélie, most őszintén! Nem tudom, mi bajod van mostanában, de kissé morcosnak talállak.

És ezt az anyám mondja! Az anyám, aki, mikor apa meghalt, zombiszerű letargiába zuhant, és ott is maradt öt évig. Csak akkor ért véget ez az állapot, amikor elhatározta, hogy kiselejtezi a gardróbját, és újrafesti a házat. Nem mellékesen a nagy gardróbtakarítás után (amit ő a „változtatás-energiának” tudott be) találkozott a barátjával, François Blais-vel, azzal a személlyel, aki engem a leginkább idegesít a Föld kerekén. Nem beszélve arról, hogy anyámat France-nak hívják, a barátját meg François-nak. Pfff! Mintha én egy olyan sráccal járnék, akit mondjuk... Amelnek hívnak! Tök időtlen. De nem is ez a legeslegrosszabb. A legeslegrosszabb az, hogy az anyám (France) és a barátja (François) a nyáron elmennek egy hónapra... Franciaországba! Még szerencse, hogy létezik csokoládé, különben totál abszurdnak találnám az életet!

16.32

Egyébiránt, ha megengedhetek magamnak egy ilyen – mondjuk úgy – szertelenséget, az azért lehetséges, mert anya teljesen elfelejtette, hogy ennyi csokit kaptam (totális Alzheimer), és gőze sincs arról, hogy betáraztam mindet a szobámba. Szent meggyőződése ugyanis, hogy a sulis eredményeimre negatívan hat, ha ilyen „vackokkal” tömöm magam. Pfff! Ez tökre nem igaz! A múlt héten épp a csokoládé (és annak várása, hogy bekaphassam) tartott ébren az órákon. A tanárok annyira unalmasak voltak, hogy nyitott szemmel aludtam, miközben pampogtak. (Bizony, bizony, ez lehetséges, főleg matekon!)

16.34

Az interneten 1330 találat van a „csokoholista” szóra. Meg vagyok hatva. Most először érzem úgy, hogy igazán egy csoporthoz tartozom.

20.01

„Feneketlen boldogság.” HAHAHAHAAAA! A puszta kifejezéstől jókedvem lesz! Milyen gyönyörű is az élet, ha csokoládé és bizarr kifejezések fűszerezik!

Május 8., hétfő

Annak, hogy tiszta lányiskolába járok, az az előnye, hogy nem kell összefutnom a volt barátommal. Egyébként, ha nem vagyok másutt, csak a suliban meg itthon (tulajdonképpen kénytelen is vagyok ezt tenni: a sulira valamiféle törvény kötelez, itthonra meg az, hogy itt lakom), akkor a szintiszta matematikán alapuló statisztika szerint 0% az esély rá, hogy viszontlátom. És ez nagyon is jól van így.

Épp ma van egy hónapja, hogy nem járok már Nicolas-val, azzal a fiúval, akit a világon a legjobban szerettem. Az ő (szerintem rémrossz) ötlete volt, hogy hagyjuk abba. Az történt ugyanis, hogy a szomszédom, Tommy megcsókolt. Őszintén szólva, az egésznek semmi jelentősége nem volt. Ráadásul teljességgel az akaratom ellenére történt! Csak a dolog véletlenül épp a MusiquePlus stúdiójának a nagy ablakai előtt esett meg, és a jelenetet filmre vették és leadták a tévében, azt viszont már nem, amikor ellöktem magamtól Tommyt.

Én megbocsátottam Tommynak. Nicolas viszont nem bocsátott meg nekem. Túlságosan megalázva érezte magát, hogy mindenki ezzel a tévében látott jelenettel cukkolta.

Életcél: Nagy tudóssá válni, hogy feltaláljam az időgépet, hogy megakadályozhassam a tévé feltalálóját a tévé feltalálásában.

Módosított életcél: Nagy tudóssá válni, hogy feltaláljam az időgépet, hogy megakadályozhassam Tommyt abban, hogy megcsókoljon (alaposabb megfontolás után beláttam, hogy a tévé feltalálásának megakadályozása azért enyhe túlzás lenne).

8.17

Megérkezem a suliba. Kat a szekrényénél áll, és valamit keres. Körülötte egy csomó könyv és összegyűrt papírlap hever.

Amikor a múltkor bejelentettem neki, hogy a nyarat a nagyanyámnál fogom tölteni, nemigen reagált, pedig ő előbb fog visszaérkezni a lovastáborból, mint hogy én hazajönnék. Az a benyomásom, kicsit túlságosan be van zárva ebbe a „lovastábor” buborékba azóta, hogy megtudta, a júliust ott fogja tölteni. Ellenben, amikor Tommyval közöltem a hírt, ő azt válaszolta, hogy ő meg az anyjánál fogja tölteni a nyarat, és abba a feltételezésbe bocsátkozott, hogy egyedül fogom érezni magam nélküle. (Pfff! Neki aztán nincs gondja az önbizalmával!) Hárman háromfelé leszünk, a világ három sarkában, jó messze egymástól. Remélem, a nagyanyámnál van internet, hogy írhattak nekik! Annyira fognak hiányozni a barátaim! (Mert alapjában véve Tommynak igaza van...)

8.18

A délelőtti órákra szükséges könyveket szedegetem ki a szekrényemből, közben Katra és a körülötte lévő rumlira sandítok.

Én: – Mit keresel?

Kat: – A főcíkönyvet.

Én: – Kéred az enyémet?

Kat: – Ma van?

Én: – Ja, ja, nekem is ma van főciórám, de majd a tiéd után visszaadod a könyvet, semmi gond.

Kat: – Nem az, hanem ma... van, ugye, egy hónapja, hogy Nicolas-val vége lett?

Én: – Igen.

Kat: – Akarod, hogy csináljunk valamit sulis után?

Én: – Hmmm... Az a helyzet, hogy anya nem engedi, hogy hét közben elmenjek otthonról. Tanulnom kell. Olyan, mintha egy katonai rezsimben élnék.

Kat: – Tudod, egyszer kievickél belőle az ember.

Én: – A rezsimből?

Kat: – Nem. Hanem én már nem igazán szoktam Truchre gondolni.

Épp ideje volt!

8.21

Kiveszem a főcíkönyvet, és odanyújtom Katnak. Aztán kiviszem a franciakönyvem is, azt meg beteszem a táskámba.

Kat: – Rádadásul most, hogy anyád nyáron elmegy Franciaországba, tényleg nagyon kilehetsz.

Én: – BAROMIRA örülök neki, hogy anyám elmegy Franciaországba.

Kat a szemét forgatja.

Én: – Na most mi van?

Kat: – Mindig ezt csinálod!

Én: – Mit?

Kat: – Azt mondd, hogy nem zavar valami, amikor zavar.

Én: – Anyámnak joga van a boldogsághoz, tényleg örülök neki.

Kat: – Hmhm... (Behajol a szekrényébe.) Hé, idenézz mit találtam! (Egy régi, csupa por gumicukrot emel fel.) Kéred?

Én: – Brrrrrr!

Kat azt hiszi, hogy el vagyok keseredve, pedig nem vagyok. Még ha el is lennék (ami normális volna, lévén, hogy ma egy hónapja szakítottunk Nicolas-val), ennyire azért mégse!

8.31

Franciaóra.

Képtelen vagyok arra koncentrálni, amit Marie-Claude mond, pedig normál esetben ő az egyik kedvenc tanárom. És nem azért vagyok képtelen, mert nem tudom követni az emelt franciás csoport óráját: pont ez az a tárgy, amiből a legkönnyebb javítanom.

Márpedig muszáj lenne koncentrálnom, mivel egy héttel ezelőtt Marie-Claude figyelmeztetett, hogy rajtam fogja tartani a szemét. Amire némileg – mondjuk úgy – rá is szolgáltam. Az történt, hogy miután elmondtam egy verset az osztály előtt, se szó, se beszéd elrohantam a suliból. Mentségemre szóljon, hogy jó okom volt rá! Előtte való nap ugyanis azt mondtam anyának, nem akarom, hogy elutazzon François Blais-vel Franciaországba. Amit később nagyon megbántam. Szóval a vers után, amit amúgy én magam írtam, azért tűztem el, hogy megkeressem anyát a munkahelyén,

és megmondjam neki, mégiscsak utazzon el. Még ha nem is vagyok oda François Blais-ért, úgy gondoltam, anyának joga van egy új élethez és a „boldogsághoz”. Bár anya mindent elmagyarázott a dirinek, Denis Beaulieu-nek, Marie-Claude mégis ragaszkodott hozzá, hogy büntetést kapjak. Benn kellett maradnom a suliban, és százszor le kellett másolnom a versemet. Amit nem túl szellemdús (és nem túl környezetbarát) büntinek tartottam. És ezek után figyelmeztetett Marie-Claude, hogy rajtam fogja tartani a szemét. (Pff, totál érzéketlenül áll az ügyemhez!)

8.34

Marie-Claude egy könyvről dumál, amit el kell olvasnunk, és elemzést kell írunk róla. Csakhogy mivel a padom az ablak mellett van, a tekintetem kifelé kalandozik, a gondolataim pedig Nicolas felé, ahelyett, hogy arra figyelnék, amit mond. Koncentrálnom kell. Kon-cent-rál-nom.

8.35

Az embereknek igazuk volt, amikor azt mondták, hogy az idő elrendezi a dolgokat. Az idő tényleg mindent elrendezett. Szinte már alig gondolok Nicolas-ra. Sőt, azt mondanám, hogy minden, ami vele kapcsolatos, homályos, elmosódó emlék csupán.

8.36

Diszkrétan benyúlok a táskámba, hogy letörjek egy darabka csokoládét, amit aztán egyenesen a számhoz emelek. Mmm... Hagyom elolvadni, úgy tovább tart. Az majd segít Marie-Claude szavaira koncentrálni.

8.37

Az, hogy *ma* gondolok Nicolas-ra, csak azért van, mert ma van egy hónapja, hogy szakítottunk, amúgy más napokon olyan, mint-ha soha nem is létezett volna.

8.38

Persze, ha *merő véletlenségből* mégiscsak előfordul, hogy rá gondolok, csak a szép emlékek jutnak eszembe. A csókolózásaink. Vagy a finom öblítőillata meg a dinnyésrágó-lehelete. Elvégre az ember vagy érett, vagy nem az.

8.39

Aj! Hirtelen eszembe villant a madár képe, ami pont akkor trottyantott a fejemre, amikor Nicolas bejelentette, hogy szakítani akar.

8.40

Semmi baj.

Érett vagyok. És nyugodt, mint egy buddhista szerzetes. Ha-hum. Ha-hum.

8.41

Tuti, hogy Nicolas ebben a pillanatban épp rajtam nevet. Tuti, hogy újra maga előtt látja a jelenetet, amikor a madártrotty ott termett a fejemben. Tutira azt mondja a barátjának: „És pont akkor, amikor szakítottam, ezt figyeld, öreg, egy madár letojta a fejét, HAHAHAAAA! És a madártrotty rácsorgott a, HAHAHAAAA-HA, arcárahahaha!”

8.42

Persze, ebben a szent pillanatban nem nevetget rajtam, mert órája van. De azt biztosra veszem, hogy úgy *általában* rajtam élcelődik a barátaival. És talán épp erre gondol ebben a pillanatban is, és csöndben nevetgél magában. Jaaaaaaaj, neeeeeeeee!

8.45

Őszintén: nem túl kedves Nicolas-tól, hogy így kinevet a barátaival és magában is! Ez igazán nem illik egy gentlemanhez! Egyáltalán nem szép dolog.

8.47

A lábaim keresztbe vannak rakva, elkezdem remegtetni a jobbat.

8.48

Na ne, tényleg baromira csúf és baromira illetlen dolog kinevetni másokat a hátuk mögött!

8.49

MEG FOGOM NEKI MONDANI, HOGY BIZONYOS HIEDELMEK SZERINT, HA EGY MADÁR LETOJJA A FEJÜNKET, AZ SZERENCSÉT HOZ!

9.02

Marie-Claude: – Az óra hátralévő részében hagylak benneteket szabadon dolgozni, tudom, hogy ilyenkor, amikor közeleg a tanév vége, sok teher nehezedik a vállatokra.

Rendes csaj ez a Marie-Claude. Tényleg ő a kedvenc tanárom, meg Rose nővér. Önálló munkára igenis képes vagyok anélkül, hogy... más dolgokon járna az eszem. Sokkal könnyebb, mint a tanárra figyelni.

9.03

Kinyitom a franciakönyvem.

9.05

A lábam, amit továbbra is rezgettem, súrolta a falat, s ez fura zajt eredményezett (hogy egészen pontos legyek, olyat, mintha púztam volna), mire az összes lány felém fordult.

– Ööö... – nyögtem. – Csak a lábam volt. Súrolta a falat. Így...

Megpróbáltam újra előidézni a zajt a falhoz súrolva a lábamat, de a zajnak esze ágában se volt újra előidéződni. Mire néhány lány újra a füzetem fölé hajolt, mások meg sunyin vihogtak. Erre Marie-Claude azt mondta:

– Na jó, lányok, szellenteni emberi dolog. Most már koncentrálatok!

Ha lenne olyan képességem, hogy tüzet gyújtok a pusztá tekintetemmel, mint Carrie az ugyanilyen című filmben, akkor Marie-Claude már lángolna (talán egy kis tüzet a madaraknak is tartalékolnék). De jó: mivel csak csokim van, abból kapok be egy jókora darabot. Huh, ez ellazít!

Megjegyzés magamnak: Megpróbálni kontrollálni az alkalmatlan időben rám törő erőszakrohamokat.

2. sz. megjegyzés magamnak: Semmi gond. Nyam-nyam. A csokival tök egyszerű. Tulajdonképpen a *Carrie* című filmben csak csokit kellett volna adniuk a csajnak, aki tüzeskedett. Kár, hogy nem gondoltak erre. Pedig remek megoldás. Nyam-nyam. Nekem már egyáltalán nincs kedvem, nyam-nyam, felgyújtani, nyam-nyam, bármit is, nyam-nyam.

18.00

A vacsoránál.

Anya: – Hogy telt a napod?

Én: – Pfff... Lement.

Anya: – Nekem jó napom volt. Az irodában az emberek kezdik tudogatni, hogy a főnökkel járok.

Én: – Aha.

Anya: – Különösen azóta, hogy te benn voltál. Gyorsan terjed a pletyka...

Én: – Aha.

Anya: – De az irodában nem adjuk tanújelét az érzelmeinknek.

Én (de csak magamban): – Spéci volna, ha itthon is így lenne...

Anya: – Kérsz még egy kis lasagnét?

Én: – Ühüm.

Anya: – Szóval semmi említésre méltó nem történt ma veled?

Én: – Hát de... igen. A lábam a falhoz súrlódott, mire mindenki azt gondolta, hogy púztam egyet.

Anya: – HAHAHAHAHAHAHAHAHAHAHAH HAHAHAHAHAHAHAHAH!

Én: – Inkább mégsem kérek több lasagnét, bemegyek a szobámba.

Anya: – Igen? Miért?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Én: – Mert ez az egyetlen dolog, ami visszatart attól, hogy piro-
mán legyek.

19.10

Anya kopog az ajtón, és rögtön be is nyit, nem várja meg, hogy azt mondjam, „szabad”. Szerencsére már kifejlesztettem egy bizonyos fürgeséget a csokim elrejtésében.

Anya: – Jól vagy, pintyőkém?

Én (erőltetett vigyorral felemelem a hüvelykujjam): – Prímán!

Anya: – Tudod, hogy nekem bármit elmondhatsz, ha kell.

Én: – Nem szükséges.

Anya: – De... biztos, hogy minden rendben?

Én: – Igen, biztos!

Május 9., kedd

Elhatároztam (tegnap este, csokievés közben), hogy filozofikusan fogom szemlélni a dolgokat. A nyaram egy részét Laflamme nagyanyámnál leszek kénytelen tölteni, mert anyám bepasizott, és úgy döntött, hogy édes kettesben utazik el a barátjával Franciaországba, engem nem visz magával. De sebaj, ennek köszönhetően ugyanis: 1) alaposabban felfedezhetem Québec egy másik szegletét, valamint 2) több időt tölthetek a nagyanyámmal. (Megjegyzés magamnak: további, szívderítőbb előnyöket keresni.) A nagyanyám legalább azt mondta, hogy elvihetem magammal Sybilt. Mondjuk, nem is volt más választása. Anyának kikötöttem, hogy